

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: A. N.**, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **R. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2004, č. j. 38 Ca 445/2001 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2001, č. j. MHMP - 59612/2001/VYS/Ca/Zm. Tímto rozhodnutím bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Obvodního úřadu městské části Praha 4, odboru stavebně - dopravního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 3. 2001, č. j. OSD 4023/98 - 4023/98/01 - FIAL, kterým nařídil odstranění stavby garáže v ulici B. mezi domy č. p. a č. p. na pozemku p. č. v katastrálním území M., P., postavené bez stavebního povolení.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že městský soud pochybil, když ve svém rozhodování nevycházel z díkce ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť v řízení o odstranění stavby měly správní orgány obou stupňů za prokázané, že žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby nepodala, a proto nebyl důvod, aby se touto skutečností ve svých rozhodnutích zabývaly. Tvrzení městského soudu, podle něhož „*pouhé konstatování žalovaného, že stavebník v řízení o odstranění stavby veřejný zájem neprokázal a že nepodal žádost o dostatečné povolení stavby, nelze považovat za řádné zdůvodnění rozhodnutí*“, považuje stěžovatel za nesrozumitelné, a nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že rozhodnutí nesplňuje náležitosti stanovené v § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 16. 7. 1998 zahájil stavební úřad řízení o odstranění nepovolené stavby garáže na pozemku p. č. v kat. území M., P. a dne 23. 3. 1999 vydal pod č. j. OSD - 4023/98 - 4023/98 - FIAL rozhodnutí, kterým žalobkyni a R. H. jako spoluvlastníkům ideální ½ uvedené stavby nařídil její odstranění. Toto rozhodnutí bylo na základě odvolání žalobkyně rozhodnutím stěžovatele ze dne 27. 8. 1999, č. j. MHMP - 46176/1999/VYS/Ca/Zm, zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí s tím, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně vlastnických práv k nepovolené stavbě.

Nové rozhodnutí vydal stavební úřad pod č. j. OSD - 4023/98 - 4023/98/01 - FIAL dne 22. 3. 2001 poté, kdy byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 3. 2000, sp. zn. 19 C 225/99, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2000, č. j. 21 Co 542/2000 – 51, pravomocně zamítnuta žaloba žalobkyně na určení, že kupní smlouva ve věci převodu vlastnických práv k ideální ½ předmětných nemovitostí, uzavřená dne 15. 9. 1998 mezi M. K. jako prodávající a R. H. jako kupujícím, je neplatná. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad podrobně popsal průběh předcházejícího řízení, zabýval se zejména skutečnostmi týkajícími se otázky vlastnických práv ke stavbám nacházejícím se na pozemku p. č. v kat. území M. a s odkazem na citovaná soudní rozhodnutí uzavřel, že o odstranění stavby bylo rozhodnuto na základě těchto zjištěných skutečností.

Ani s tímto rozhodnutím stavebního úřadu žalobkyně nesouhlasila a podala proti němu odvolání, v němž především poukázala na skutečnost, že u Obvodního soudu pro Prahu 4 probíhá pod sp. zn. 23 C 204/93 řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, a proto by mělo být v řízení o odstranění stavby vyčkáno výsledku tohoto řízení. O odvolání rozhodl stěžovatel podle ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu rozhodnutím ze dne 4. 7. 2001, č. j. MHMP - 59612/2001/VYS/Ca/Zm, tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel konstatoval, že žalobkyně jako stavebník neprokázala v řízení o odstranění stavby veřejný zájem a nepodala žádost o dodatečné povolení stavby ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a že na uvedený závěr stěžovatele nemá vliv ani právě probíhající soudní řízení o žalobě na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví.

Žalobkyně napadla výše označené rozhodnutí žalobou u městského soudu, v níž především nesouhlasila s argumentací stěžovatele, že nepožádala o dodatečné povolení

stavby. Odkázala na své podání ze dne 8. 2. 1999, doručené stavebnímu úřadu dne 10. 2. 1999, a namítla, že rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť nepovolená stavba je v souladu s veřejným zájmem a ve věci bylo vypracováno vyjádření Městské hygienické stanice, projektová dokumentace i technická zpráva požární ochrany. Žalobkyně dále uvedla, že stavba byla na její náklad zřízena v letech 1986 až 1989, a to se souhlasem tehdejšího podílového spoluvlastníka, paní K., a že R. H. není ani vlastníkem ani stavebníkem předmětné garáže, neboť kupní smlouva, na jejímž základě došlo k převodu spoluvlastnického podílu ve výši ideální $\frac{1}{2}$, je neplatná.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí stěžovatele včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k této vadě řízení městský soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle ustanovení § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Uvedl, že v daném případě bylo jednoznačně prokázáno (a žalobkyně tuto skutečnost nikterak v žalobě nezpochybnila), že předmětná garáž byla postavena bez stavebního povolení, a stavební úřad oprávněně zahájil řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V odůvodnění rozsudku městský soud dále konstatoval, že stavební úřad se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda v dané věci nejsou dány podmínky pro to, aby odstranění stavby nebylo nařízeno, a soustředil se pouze na zdůvodnění toho, proč je odstranění stavby nařízeno žalobkyni a R. H. jako podílovým spoluvlastníkům. Stěžovatel pak v rámci odvolacího řízení uvedený nedostatek neodstranil a v rozporu s ustanovením § 47 odst. 1 a 3 správního řádu pouze konstatoval, že stavebník v řízení o odstranění stavby veřejný zájem neprokázal a žádost o dodatečné povolení stavby nepodal.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) téhož zákona. Stěžovatel namítá, že městský soud pochybil při prověřování postupu stěžovatele ve správním řízení, když shledal, že rozhodnutí stěžovatele je v důsledku porušení příslušných ustanovení o řízení před správními orgány zatíženou vadou způsobující jeho nepřezkoumatelnost, a že i samotné rozhodnutí městského soudu je nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti jeho odůvodnění pro nesrozumitelnost. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

K námitce stěžovatele ohledně pochybení městského soudu při prověřování postupu správních orgánů obou stupňů ve správním řízení, které vedlo městský soud k vyslovení závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele pro nedostatek důvodů a jeho zrušení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí.

Právní úprava řízení o odstraňování staveb je obsažena v ustanoveních § 88 až § 97 stavebního zákona. Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) tohoto zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění

stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jeho žádosti o stavební povolení.

Podle ustanovení § 140 stavebního zákona, není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle stavebního zákona obecné předpisy o správním řízení. Vzhledem k tomu, že stavební zákon neobsahuje zvláštní právní úpravu ohledně náležitostí rozhodnutí o odstranění stavby, je třeba vycházet z ustanovení § 47 správního řádu. Podle odstavce prvního citovaného ustanovení musí správní rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu) a podle odstavce třetího téhož ustanovení správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Jak uvedl městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí, v přezkoumávaném případě bylo jednoznačně prokázáno (a žalobkyně tuto skutečnost v žalobě nijak nezpochybnila), že předmětná garáž byla postavena bez stavebního povolení, a stavební úřad proto oprávněně zahájil řízení o odstranění této stavby. Ze správního spisu dále Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry městského soudu zjistil, že výsledkem tohoto řízení bylo nejprve vydání rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 23. 3. 1999, ve kterém se stavební úřad zabýval splněním podmínek uvedených ve stavebním zákonu pro odstranění stavby, avšak nedostatečně zjistil vlastnické vztahy k předmětné nemovitosti, a proto bylo toto rozhodnutí stěžovatelem zrušeno. V novém rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 22. 3. 2001 se stavební úřad s ohledem na výsledek předchozího odvolacího řízení soustředil pouze na zdůvodnění toho, proč je odstranění stavby nařízeno žalobkyni a R. H. jakožto podílovým spoluvlastníkům předmětné garáže, avšak otázkou, zda v dané věci nebyly dány podmínky pro dodatečné povolení stavby, tedy aby odstranění stavby nebylo nařízeno, se nezabýval. Stěžovatel pak tento nedostatek v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nejenže neodstranil, ale sám se v žalobou napadeném rozhodnutí dopustil stejného pochybení, když se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že stavebník v řízení o odstranění stavby veřejný zájem neprokázal a žádost o dodatečné povolení stavby nepodal.

Dle znění ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu má odůvodnění rozhodnutí poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval, řídil. Není-li ze správního rozhodnutí zřejmé, jakými právními a skutkovými důvody v něm stěžovatel argumentoval, pak se jedná o vadu zakládající nepřezkoumatelnost takového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí neozřejmil, z jakých skutečností vycházel ve svém rozhodování a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, když dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro dodatečné povolení stavby. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry městského soudu, že žalobou napadené správní rozhodnutí stěžovatele trpí vadou, která jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu v něm zcela chybí důvody, o něž stěžovatel opírá svá tvrzení, že žalobkyně nedoložila veřejný zájem a nepodala žádost o dodatečné povolení stavby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS: „*Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné*

pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, podle níž správní orgány neměly důvod, aby se ve svých rozhodnutích zabývaly skutečnostmi, které měly z obsahu správního spisu za prokázané.

Jestliže tedy městský soud z uvedených důvodů zrušil žalobkyní napadené rozhodnutí stěžovatele dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., postupoval zcela v souladu se zákonem a Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele ověřil, že napadené rozhodnutí městského soudu je řádně odůvodněno, obsahuje skutečnosti, v nichž je nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele spatřována, i odkaz na příslušná ustanovení správního řádu, která dopadají na pochybení stěžovatele. Rozhodnutí městského soudu proto není nesrozumitelné a ani tato námitka stěžovatele nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., sám neshledal vady řízení uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž přihlíží z úřední povinnosti, proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobkyni náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

S ohledem na rozhodnutí ve věci samé již Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu